

A sorozat az ötezredik részen is túl járt, amikor az író megtudta, fél, legfeljebb egy éven belül meghal. Akkor már neki is jutott valamennyi hírnév, így nyilvánosan is bejelentette döntését: végignézi az összes epizódot, az elsőtől az aznapiig, és ha marad idő, az azóta sugárzottakat. Nyilatkozata tömör volt és titokzatos: terve magányos számvetés, vagy épp ellenkezőleg: valami rendkívülit csinálni, mielőtt *izen a zord halál?* A producer nem oszlatta el a homályt. Felajánlotta a stáb archívumát, lemezenként huszonöt óra tárhellyel, majd hozzátette, tárgyalnak egy, az eseményt folyamatosan közvetítő, idézem, átmeneti csatorna létrehozásáról – de addigra az író már, úgymond, nekiállt.

Szerelem, ravaszkodás, váltogatja tárgyát a végzet, sorsát a hős. Eleinte el- eltűnődik az író, ezt miért írtuk ki, szülni ment-e vagy műsorvezetőnek szegődött, de a napi tizennyolc órás penzum csakhamar kilúgozza a jelentést a félóránként lepergő stáblistából, a nevek, köztük a saját álneve, mint egy reklám képsorai, vonulnak el, számúzve a tudatalattiba, amit az író magára hagy: az alvás eseménytelen tűzszünet, az ébrenlét fegyelmezésre alig szoruló rendszer. Vállalkozása visszhangja sem érinti meg, sem a szerencsekívánatok, sem a szenzációt sejtő, gyanakvó indulat, sem az, hogy a tető alá hozott közvetítést jórészt az egyház finanszírozza; mint mondják, figyelmükre méltó, ha valaki egy járt, mégis néptelen úton megy, ameddig tud, feltétel nélkül, ugyanarra.

Szolcsányi Ákos 41

AZ ÍRÓ

In memoriam Baróti Géza

(1914–1993)

Amíg a tömeg és a rendfenntartók első vérig harcoltak a vízért, néhány amatőr és szakember vízeletleparlókat tesztelt, mintha volna sors, egyidejű sikerrel. Ez a gazdaságos, egyszerű modell is hozott magával néhány prob-

lémát; a minket érintő: mi lesz az éppen csak kevésbé újszerűtű víznagyhatalmakkal... Oligarchikus

42 A LEPÁRLÓ

indulattal álltunk a Húgy húgy marad kampány élére, a háztartási lepárlók kivezető csövére világszerte rajzoltunk makkot, a végkifejlet során már felügyelet nélkül csaptak össze az egyik-másik táborba sodródott-szorult tünetek. Mintegy ezer halott után (árán? - kegyetlen, de ez nem számíthat) helyreállt a béke. Az új rend bizonytalan, közösségeink minden oldalon vesztésnek érzik magukat, a szövevényes egyezség ezer oldala számos magyarázatra kapható. Megszokjuk az új piszoárokat, a női fiülkék ajtaján a kis- és nagydolgot megkülönböztető ikont, a groteszk testtartást a kettős tevékenység közben, a pár centet, amit a kocsmákban dolgozunk végeztével kapunk. A harcokról lassan azok se beszélnek, akiknek szeretteik veszték oda.

LUCIFER

„A GÖRÖG: Üzlet.

Mindig üzlet.” (A drót)

Kinevetni a reményt, de pont ezzel, mi más szó telne tőlem, számolni vele. Akkor is, amikor a halálon a sor, működik, tehát kezemre áll a zsigeri bizalom, hogy van az

áramszüneteszerű, szart átvérző, érpattintó, meg a kiúsztatásszerű, tompa hangon köszönő, maga se tudja, ébredő vagy búcsúzó. Méghogy végetért az erkölcs – akkor honnan a talán végtelenig szaporodó átmenetek, kedvenc kocsmáim félhomálya? Az extázis nem az enyéimre tartozik, mi nem engedhetünk meg magunknak ilyesmit, a rontás optimumába a hebehurgya megszálottság nem fér bele. Nem alszunk, de járőrözni sem kell. Egyébként mint az egér jobb gombja, kérdezni tehetetlenül. Méghogy uralmunk? Mint brókert a pénznem, szeretet, mindig szeretet, elemezzük, továbbbítjuk, más lebeny dönt, ha dönt, mi csak mint az elhajtott hím kecske, hátha magával viszi a bűnt, alig egy nyelvel vagyunk több, azt pedig nem panaszkodásra használjuk, a mi időnk is drága, dolgozunk a reménnyel, hisz mondom, a nevetés.